

Publicerad 2007-10-08 00:56 av milia

Abstrakt, känslor som blivit en lite udda historia.

En flickas enda vilja, och följderna som rent ut sagt kan bli groteska i all sin skönet.

Mossens dotter.

Hon kände det från första början, hon kände det i sitt första andetag. När skriken ekade i rummet och hennes skalle pressades ihop; den starka smärtan. Någon drog i henne, drog ut henne från värmen och tryggheten; ut i världen. Hon kände att något saknades och tog flämtande ett andetag som sved i de nya lungorna, därefter gav hon upp ett skri, och det lät så dumt att hon redan bestämde sig då; jag är inte ämnad att yppa ett endaste ljud, aldrig mer, och där slutade skriket.

Flickan låg på den mjuka mossan och andades in den friska doften av barr och lera, hon kände en svag doft av lugn, för den doften finns, hur skulle hon annars kunna känna den.

Hon visste att det var något annorlunda med henne, hon kunde känna doften av känslor, hon hade valt bort sin röst från första början, kommunikation var inget hon kände för. När hon hade fötts och känt rädslan i rummet, rädslan från människorna runt omkring, då hennes mor sakta hade förblött, men hon saknade aldrig sin mor, hon kunde inte sakna någon som hon aldrig känt av, hon hade känt modern när hon varit trygg i hennes livmoder, men efter det kände hon aldrig något behov att mänsklig trygghet, hon trivdes bäst i mossan, där hon nu tänkt stanna resten av livet.

Skogen runt omkring henne knakade till hennes välbehag, stormen ven i topparna och den första snön började falla över hennes vita och taniga kropp. När de första snökristallerna började falla över mossen föll en tår nerför flickans kind, hon ville inte att mossan skulle behöva uppleva detta en gång till, hon hade sett allt detta i tio års tid nu, och trots att hon var ett flickebarn så visste hon att hon var tvungen att stanna här, ge sin sista värme till det som gjort henne trygg.

Flickans långa svarta hår låg som en svart gloria runt hennes huvud; bakåtstruket så man kunde se hela hennes fulländade ansikte.

Inte ett försök att täcka över sin nakna kropp, hon tog sitt förta andetag naken och skulle även ta sitt sista andetag så. Flickan kände inte vidare starkt för döden, hennes plan var ändå inte att dö, hon ville bara sova i den mjuka mossan förevigt, att kölden kunde döda henne berörde inte henne det minsta, för hon skulle

inte försvinna, hon skulle bara få sova i det trygga.

Snön faller fortare och fortare, och ett täcke av iskristaller
har lagt sig över mossan, och flickans hår gnistrar som om det
vore fyllt med diamanter, hennes lungor börjar bränna, med hon
berörs icke av det, hon sluter istället sina ögon och skrattar;
högt.

I vårens tö smälter en blåsvart kropp upp och börjar ruttna i
solen, odören sprider sig i skogen och lockar till sig diverse
småkryp. Flugor lägger sina ägg under flickans hud, och maskar
börjar krypa genom den ruttnande vävnaden.

Flickan ser detta där hon står alldeles bredvid, vackrare än
förr ler hon; hon fick stanna i sin älskade mosse och njuter
då hon ser sin kropp ruttna i mossen för hon blev ju det hon
alltid velat; mossens dotter.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren milia med Poeter.se id #7323 innehar upphovsrätten